

DE VADER

lijke vrouw en geacht om haar kennis. Zij was de moderne vrouw die ik als jongeman reeds bewonderd had. Maar Eva dacht vrouwelijk. Ze voelde zich niet gelukkig en ze beschouwde haar leven als gestrand. Daarvan merkte ik jaren niets, totdat iets het me aan het licht bracht. Laat ik mijn groote grief, de bron die m'n leven vergiftigd heeft, maar eerlijk en onmiddellijk noemen. Ik had liever gewild dat ze ongetrouwd gebleven was en dat ik had mogen doorgaan trotsch op haar te zijn!

Toen m'n dochter verloren was voor dat wat ze ook in haar meisjesdroom wel „het geluk” zal genoemd hebben, is ze een trapje lager gegaan, daarheen waar ik vandaan kwam. Mijn vrienden die dit lezen, begrijp me goed. Ik spreek niet over maatschappelijke stand, maar over een trap van ontwikkeling. Zou ik liever een hoovaardige dochter gehad hebben?

Eva zag niet op mijn eenvoudige en onontwikkelde familie neer. Ze bezocht geregeld mijn oudste zuster, de weduwe van mijn broer en de reeds getrouwde neven en nichten. Hoe ouder ze werd hoe meer ze zelfs naar mijn verwanten toeging. Bij mijn oudste zuster, haar die mij aangeraden had ter wille van mijn kinderen te hertrouwen, heeft ze met Elie de Wolff kennis gemaakt. Dat leidde tot de kinderschennis. Er is Majesteitsschennis, er is Heiligschennis. Kinderschennis is in de ziel der ouders niet minder werkelijk. Ik had voor m'n dochter van alles gedroomd, maar dat niet, niet zoo'n huwelijk. Ik heb 't altijd zoo'n mooi oud-Joodsch gezegde gevonden dat God daarboven in den hemel de huwelijken al sluit. Ik moet wel denken dat dan bij m'n arme dochter de kaarten in de war raakten. Hij vergeve me dit bittere woord. Een kind in wie zooveel zat, een kind dat ik met liefde had gekweekt en gehoed, zonder veel woorden, zonder dat ze het hoefde te merken, dat ik met ootmoed en geluk heb zien leven en teeder en eenvoudig tot rijpheid komen, dat kind werd genomen door een domoor, een onontwikkelden man, één die van het hart niets afwist. Stel, je hebt een plant die in bloei gaat en je verblijdt je ermee. En je wilt er 's ochtends na 't opstaan weer naar gaan kijken. De meid heeft hem echter per ongeluk aan den vuilnisman meegegeven. Kinderschennis. En als ze 't zelf maar zoo gevoeld had. Wist ze 't of wist ze 't niet dat er aan haar een misdaad gebeurd is? Dat zal de vader nooit weten.

Op een avond dat m'n dochter juist in „Ons Huis” een cursus over de beginselen der scheikunde gaf, komt mijn zuster me bezoeken. Tante Roos. Ik houd van haar. Maar ze is grof. Als ze komt ben ik blij en springt mijn familieliefde open. Als ze weggaat